

116 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Een muizenest

't Is in 't midde van d'n oorlog. Van aales is t'r op en tekort. Klere zijn d'r host nie meer te kôôp. Van oud weer nieuw maoke, dat is de boodschop. Omdà 'k aerdig goed mit naeld en draed overweeg kon, was 'k d'n hêêle week aan 't naaie. Was 't nie voor 't aaige gezinnechie, dan was 't wel voor familie of bure.

Je kon een laoke laete vaarve en waoterdicht maoke. Daer maakte je dan een regenmantel van. Uit de blaauwe slaepkaomergerdijne hè 'k nog wel 's een paksie gemaakt. D'r zat ommers toch verduisteringspepier voor 't raomd? In een febrieksie wier d'r van ouwe wolle dekes weer braaiwol gemaakt in drie anderande kleure, zwart, bruin en donkerblauw. De kwaolitaait was wel niet dendererd, want aal die verslete stukke mosse nogal wat bewaarkinge ondergaon, maor zô kò-je toch weer wat braaie.

Iemand kwam op 't idee om te haoke of braaie mit verbandgaos. De rollechies wiere dan in rêêpies geknipt en dat gong best. Binne de kortste tijd was de drôôgist uitverkocht en kreeg gêên nieuwe voorraad meer. De febriek mos ommers producere voor de oorlogsvoering. Van ouwelappies maakte ik weer sloffies voor in de klompies van de kaainder, dan slete de kouse nie zô hard. Je wier vantzelf steeds vindingrijker.

Voor een buurvrouw mit opgroeiende jonges naaide ik ok wel 's. Zelf kon ze 't niet zô best en zij braaide dan wel weer 's wat voor mijn. De broeke van die jonges slete onverstelbaor. Steeds mor weer verstelle, een stuk in de knie, een stuk in 't zitvlak, andere zakke d'r in en een stuksie aan de pijpe, omdà-ze te kort wiere. Was zô 'n broek hêêlemael niet meer te redde, dan wiere d'r nog gaeve stukke uit geknipt om weer andere mee op te lappe.

Op een keer vroeg ze om raed voor een jassie van êên van d'r jonges. Op de elleboge wazze al stukke gezet en d'r zat al een ander kraochie op. Bovendien was-tie tot op d'n draed verslete en 't jong was t'r uitgegroeid. Nou lag t'r op 't zoldertie nog een ouwe zwarte, duffelse jas, die nog van d'r opao gewist was. Buurvrouw doch, dat daer meschie wel een jas voor Keesies uit kon. "Maor", zee ze, "dat zal niet meevaale voor-ie, zô 'n dikke bonker op-ie naaimesien!" 'k Had toendertijd een trapnaaimesien mit van die ijzere zijstukke." 't Zel wel meevaale" zee 'k. "Hij is oerstaark, azzie d'r een kokesmat onder douwt, dan doet-ie 't nog.

Nou, opao's jas wier gehaold. Mit een leertie tege de muur deur 't luik naer 't zolder. Opêêns... een gil! Want toen ze de jas wou pakke, sprong d'r inêêns een muis over d'r hande. Ze zou nog een keertie aarg schrikke, want toen ze de jas ging bekijke en ze d'r hand in êên van de zakke wou steke, vong ze daer een hêêl nest mit pas gebore muisies. Ze dors 'm voor gêên goud meer aan te raoke. Toen ben 'k de jas mor bove de gantel leeg gaon schudde. Dat leek me 't aalderbeste, wat mos 'k anders? Ondanks dat aales ging Keesie d'n hêêle winter naer school in een waarm "muizejassie".